

Den bibelfortellingen vi nå skal høre, handler om to søstre og tilløp til en krangel. Gjennom det som skjer, sier Jesus noe viktig som jeg er sikker på at ganske mange her i kirken faktisk lever etter. I bibelfortellingen møter vi Marta og Maria. En god øvelse når vi hører en bibeltekst er å tenke gjennom, hvem likner jeg mest på av disse vi hører om? Og er det noe i bibelteksten vi kan lære av.

Prekentekest: Luk 10,38-42

Da de dro videre, kom han til en landsby der en kvinne som het Marta, tok imot ham *i huset sitt. • Hun hadde en søster som het Maria, og Maria satte seg ned ved Herrens føtter og lyttet til hans ord. Men Marta var travelt opptatt med alt som skulle stelles i stand. Hun kom bort til dem og sa: «Herre, bryr du deg ikke om at min søster lar meg gjøre alt arbeidet alene? Si til henne at hun skal hjelpe meg.» Men Herren svarte henne: «Marta, Marta! Du gjør deg strev og uro med mange ting. Men ett er nødvendig. Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tas fra henne.»

Slik lyder det hellige evangelium.

To søstre, den ene travelt opptatt med viktige ting. Den andre tok seg tid til å lytte til Jesus. Og så var det denne som tok seg tid til å sitte ned og lytte som Jesus holdt med. Å lytte til Jesus var den gode del som ikke skulle tas fra henne. Det var også det eneste nødvendige av alt som var viktig.

For ikke lenge siden så jeg en plakat bak på en buss. Bak på bussen stod det: «Vi kjører for deg!» Så fint, tenkte jeg. Hadde det ikke vært for bussene, ville trafikken vært tettere og forurensingen i byene vært verre. Så bra med alle som gjør noe for andre. Vi kjører for deg!

La du merke til da du kom inn i kirken at også her er det noen som har oppgaver som de gjør for deg og for andre til fellesskapets beste? De bærer ikke en plakat på ryggen, slik som oppslaget på bussen, men det de gjør, gjør de like fullt for oss, og jeg tror de også gjør det for Jesus. Noen er teknikere, styrer lyd gjennom mikrofoner og tekst og bilde på skjermene. Noen er forsangere, spiller orgel, synger sanger alene. Kirketjener og kirkeverter, tekstlesere, alt går på omgang.

Jeg er sikker på at også Marta kunne se det slik, at hun i likhet med slik det er hos oss gjorde sin tjeneste for andre, deriblant for Jesus. Jeg tror nok også at hun i blant kunne kjenne på glede og takknemlighet over å kunne bidra selv. Bare det at denne dagen rant begeret over. «Herre, bryr du deg ikke om at min søster lar meg gjøre alt arbeidet alene? Si til henne at hun skal hjelpe meg.»

Jeg tror vi forstår hennes frustrasjon. Slik er det nok for mange som har tatt på seg mye ansvar. Jeg tror ikke Jesus ville si at Martas tjeneste var mindre viktig, men bare at blant alt som er så viktig, så er det bare én sak som er helt nødvendig. Det er å gjøre som Maria, sette seg ned for å lytte til Jesus.

Jeg vet ikke hvem av Marta og Maria som du kjente deg mest igjen i, men heldigvis er vi der i dag i Lund menighet at mange er preget av disse to søstrene. Vi er velsignet med mange som er som Marta, opptatt av menighetsarbeid i all dets mangfold, det være seg matlaging, bevertning og disse ting, eller er med på å støtte opp om arbeidet for barn og unge, diakoni, sang og musikk med mer. Men så har de også lært av Maria. De setter seg ned for å lytte til Jesus gjennom å delta på gudstjenester, personlig andaktsliv, åndelige møter og fellesskap.

Jeg er sikker på og jeg vet at mange i Lund menighet har latt seg forandre gjennom å lytte til Jesus. Hemmeligheten med dette er troen. Vi startet alle en vandring da vi ble døpt. I dag gjaldt det Mats. For omtrent fjorten år siden gjaldt det dere nye konfirmanter. For enda lengre tid tilbake, dere foreldre.

Jeg kaller det en vandring, for det handler om å nå fram og å bevege seg mot et mål. Vår kirke er full av symbolikk. Rommet dere sitter i kalles kirkeskipet. Det minner oss om at vi er ute på en reise. Kompasskursen er allerede lagt. Vi er på vei mot øst, mot det nye Jerusalem, det som en gang skal bli et nyskapt univers, der synd ikke lenger skal være, ikke død, verken skrik eller smerte, men masse kjærlighet og godhet.

Billetten er betalt av Jesus og vi er om bord. La oss bare ikke miste kursen som enkeltpersoner og som kirke. Kirken er slik definert i vår Lutherske tro, Confessio Augustana, artikkel 7: «Kirken er forsamlingen av hellige/ forsamlingen av alle troende, der evangeliet læres rett og sakramentene blir forvaltet rett.»

La oss legge merke til disse formuleringene. Vår kirke skal være åpen for alle. Vi skal være et inkluderende fellesskap, men kirken kan ikke være åpen for alt. Skal vi være en sann kirke der Jesus faktisk er til stede, så la oss holde fast på hans ord. Maria valgte den gode del, og den skulle ikke tas fra henne. Slik skal det være også for oss.

I Rom 10 står det: «Hvor vakre de er, føttene til dem som bringer godt budskap! Men ikke alle var lydige mot evangeliet. Jesaja sier: Herre, hvem trodde vårt budskap? Så kommer da troen av det budskapet en hører, og budskapet kommer av Kristi ord.» Rom 10,15-17.

Maria lyttet til Kristi ord, til Jesus. I det er hun vårt forbilde som menighet. For det er en sammenheng mellom det vi hører av Guds ord og det som faktisk blir vår tro når vi tar det til oss.

Mats har begynt sin vandring på troens vei. Til dåpen hører det et stort oppdrag. Jesus sa i sin dåpsbefaling: «Døp dem til Faderens og Sønnens og Den hellige Ånds navn.» Han sa også: «Lær dem å holde alt det jeg har befalt dere.»

Nå er det slik at konfirmasjonen er en viktig del av trosopplæringen i kirken. Også dette handler om å få en mulighet til å la seg forme av Jesus, av de ord han har talt, de ord han gjennom sine apostler også har befalt oss å holde. Og i

alt dette, både for dere konfirmanter og alle oss andre, la oss prege av Jesus med begeistring! Det følger også et løfte med i dåpsbefalingen om at Jesus er med gjennom livet, alle dager.

Gjennom mange år har møter med mennesker vært en kilde til inspirasjon. Noen husker jeg bedre enn andre, og noen har vært mer inspirerende enn andre. Jeg har blitt inspirert av flere i denne menigheten og vil en gang tenke tilbake og huske dere med glede, men i dag vil jeg trekke fram et strålende annet eksempel. Vi er tilbake på åtti-tallet. Han heter NN. Jeg var så heldig å bli kjent med ham i Tanum menighet i Bærum ved Oslo, der vi var sammen i en bibelgruppe. Han hadde vunnet Kvitt eller dobbelt om forfatteren Mikkjel Fønhus.

Da de ringte fra Se og hør for å intervju ham, sa han at det kunne han stille opp på, men de fikk komme til kirken på søndag, for der var han og der kunne de møte ham. Så ble han også avbildet foran kirken sammen med sine barn, og han fikk legge inn et godt ord med begeistring om at han hørte hjemme der i kirken hvor han hadde sin tjeneste som frivillig klokke.

Vi trenger de gode reklamene, folk som yter, skaper begeistring og skaper noe godt. Gjennom tiden fram til konfirmasjonen skal også dere konfirmanter få anledning til å delta med konkrete ting som passer for dere. Alle kan ikke spille orgel slik som Lovise og Hanna Sofie i dag, og alle kan ikke være klokke slik som Stein er i dag, alle kan ikke synge som Katrine, som vi får høre om litt, men alle kan vi bidra med noe. Kanskje er også det viktigste vi bidrar med at vi kommer, at vi er med og til stede. Det er i seg selv en god reklame og et vitnesbyrd om at det er noe du prioriterer som er viktig for deg.

Å være foreldre og foresatte til konfirmanter er også en gylden anledning til å delta i fellesskapet når konfirmantene deltar. Gudstjenesten er stedet for å lytte og delta, være sammen og for å ta med seg nye tanker, la seg utfordre av Bibelens lære og gjerne diskutere videre hjemme. Maria valgte den gode del, og den skulle ikke tas fra henne.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.